

LENNEP, Jacob van (Amsterdam 24 maart 1802 – Oosterbeek 25 augustus 1868).

Studeerde rechten te Leiden en was van 1826 tot aan zijn overlijden rijksadvocaat. Van Lennep genoot vooral bekendheid als auteur van een aantal historische romans (*De Roos van Dekema*, *Ferdinand Huyck* en *Klaasje Sevenster*). Daarnaast hield hij zich met

geschiedschrijving bezig, zoals blijkt uit *Onze Voorouders* (5 dln., 1838-1844), *Neerlands Roem* (1858) en *De Levens van C. en D.J. van Lennep* (1862). Hij schreef verder een aantal taalkundige en literatuur-historische studies. Zo verzorgde hij een twaalfdelige uitgave van *De Werken van Vondel* (1855-1869). Als mecenas heeft Van Lennep jonge letterkundigen, zoals H.J. Schimmel, W.J. Hofdijk, G. van de Linde en Edward Douwes Dekker (Multatuli), geholpen. Als conservatief politicus zat hij van 1853 tot 1856 voor het district Steenwijk in de Tweede Kamer.

Zijn betrekkingen met Vlaanderen waren op persoonlijk vlak intensief. Hij was een zeer regelmatig bezoeker van de **Nederlandse congressen**. Van een politieke toenadering, of een hereniging wilde hij niets weten. Zoals vele liberale en conservatieve protestanten vreesde hij een mogelijk rooms-katholiek overwicht. Een zelfstandig Nederland en een zelfstandig België zouden samen sterk genoeg moeten zijn om Franse en Pruisische druk te weerstaan. Ondanks zijn persoonlijke betrekkingen met Vlamingen kan hem een zekere hooghartigheid tegenover hen niet ontzegd worden. Toen, aldus Everhardus J. Potgieter in zijn studie over R.C. Bakhuizen van den Brink, de laatste hem plaagde met zijn belangstelling voor de Vlamingen, zou Van Lennep gezegd hebben: "Och, het zijn groote kinders."

LITERATUUR: M.F. van Lennep, *Het leven van Mr. J. van Lennep*, 2 dln., 1909; – Cath.C. ter Haar, *Nederland en Vlaanderen*, 1933; – W. Drop, *Verbeelding en historie*, 1975³.

PIETER VAN HEES